

fırat
güllü

adı
olmayan
adam

Deli

Fırat Güllü

1972 yılında İstanbul'da doğdu. 1989 yılında Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'ne girdi. Boğaziçi Üniversitesi Oyuncuları'na katılarak tiyatro dünyasına ilk adımını attı. BÜO dâhilinde oyunculuk, eğitimlik ve reji görevleri üstlendi. Çeşitli çeviri ve yazıları *Mimesis Tiyatro Çeviri Araştırma Dergisi*'nde ve Mimesis Gösteri Sanatları Portalı'nda yayımlandı. 1996 yılında Boğaziçi Gösteri Sanatları Topluluğu'na katıldı ve Tiyatro Boğaziçi'nde çeşitli prodüksiyonlarda görev aldı. 1996 yılında Boğaziçi Üniversitesi Atatürk Modern Türkiye Araştırmaları Enstitüsü'nde başladığı yüksek lisans çalışmasını 2016 yılında tamamladı. *Mimesis Tiyatro Çeviri Araştırma Dergisi*'ni yayıma hazırlayan ekipte yer alan Güllü, aynı zamanda Tarih Vakfı ve *Toplumsal Tarih* dergisi yayın kurulu üyesidir. *Vartovyan Kumpanyası ve Yeni Osmanlılar* ile *System Crisis and Theatre in the Ottoman Empire* adlı yayımlanmış iki kitabı bulunmaktadır. *Adı Olmayan Adam* adlı çalışması, 2018 Tudem Edebiyat Ödülleri Roman Yarışması'nda ikincilik ödülüne değer görülmüştür.

ADI OLMAYAN ADAM

© 2019, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Fırat Güllü
EDİTÖR: Hilâl Aydın La Spisa
DÜZELTİ: Ayşegül Utku Günaydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Nisan 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5060-65-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

adı
olmayan
adam

fırat güllü

Yervant Baret Manok'un aziz hatirasına

Son Anons

Uzun boyluydu. Sportmen bir fiziği ve yakışıklı sayılabilecek bir yüzü vardı. Ancak asıl dikkat çeken özelliği giyim tarzıydı: Rengi atmış kapri kot, şeritleri sökülmüş eski kırmızı spor ayakkabıların içinden etrafa göz kırpan fıstık yeşili üzerine lacivert çiçekli kısa çoraplar, “Wish you were here” baskılı kapüşonlu gri bir sweatshirt. Bu kreasyon, eski püskü, darbe almaktan epeyce deforme olmuş tekerlekli bir bavulla tamamlanıyordu. Uçağın kapısında belirdiğinde koşturarak yanına gelen hostese teatral bir ses tonuyla kendisini tanıttı:

“Evet, bendeniz hepinizin uzun süredir beklediği, görmek için yanıp tutuştuğu, bir an önce gelsin diye adaklar adadığı kişi. İşte karşınızdayım!”

Sonra doğal bir tavırla, gülümseyerek elini genç kadına uzattı:

“Merhaba, ben Ferit Özkan. Adım az önce son anonsta geçti. İki gecedir uykusuzdum da bekleme salonunda uyuyakalmışım.”

Sonra da “Yediğim haltın farkındayım” dercesine elini göğsüne koyup başını öne eğerek diğer yolculara seslendi:

“Beklettim biraz... Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz.”

Hostes konunun daha fazla uzamasının, yaşanan gecikme nedeniyle zaten gergin olan yolcularda bir patlamaya yol

açmasından korktuğundan, bu garip yolcuyu bir an önce koltuğuna yerleştirmek için harekete geçti. Genç adam ceplerini karıştırarak nihayet biniş kartını buldu ve uçağın arkasına doğru ilerlediler. Koltuğa ulaştıklarında, az önce kapatılmış olan kabin dolapları tekrar açıldı, boş yer arandı ama bulunamadı. Uçağın başından sonuna kadar yüründü. Dolaplar açıldıkça, zar zor içeri tıkıştırılmış eşyalardan bazıları dökülmeye başladı. Kafasına minik bir çanta düşen yolcuyla münakaşanın eşliğinden dönüldü. Sonunda bir yer bulundu ve koca çanta oraya tıklandı. Ardından içinde bir şey unutulduğu hatırlandı ve yeniden aşağı indirildi. Durumu hazmedemeyen bir yolcuyla girişilen ufak çaplı tartışmanın ardından, diğer yolcuların ve hosteslerin araya girmesiyle ortalık yatıştı. İki aydır izin yapamamaktan şikâyetçi kabin amiri, bu yolcunun gerçekten her şeye tuz biber eken bir mükâfat olduğunu düşünüyordu. Artık tamam, halloldu derken genç yolcunun koridor tarafındaki koltukta oturan top sakallı, göbekli beyfendiyi yerinden kaldırmak istemesiyle gerilim birdenbire yeniden yükseldi. Genç yolcu elindeki kartı göstererek ısrarla boş olan cam kenarına değil, koridor tarafındaki kendi yerine oturmak istiyordu. Bacaklarının uzun olması onun suçu değildi ve rahat etmek için hep koridor tarafına otururdu. Bu yüzden sistem açılır açılmaz *online check-in* yapmış ve koltuğu bizzat ayırtmıştı. Göbekli adamsa takılmış plak gibi sürekli, “Artık çok geç” diyerek kalkmamakta ısrar ediyordu. Anlaşılan o da ihtişamlı göbeğinin rahatını bozmak istemiyor ve ekonomik tedbirler gereği araları iyice daralan koltukların arasına sışkırmamak için direniyordu.

Kabin amiri yanlarına geldiğinde olay iyice hararetlenmiş, hatta arka koltukta oturan takım elbiseli iki genç de konuya

müdahil olmuştu. Genç yolcu ısrarla biletinde yazan numara dışında hiçbir koltuğa oturmayacağını söyleyip duruyor, top sakallı adamın ağzından “Çok geç, artık çok geç” dışında bir söz çıkmıyor, takım elbiseliler ise bağıra çağıra gecikecekleri iş toplantısından dem vuruyorlardı.

Yaşanan kargaşa nedeniyle o sırada uçağın giriş kapısında beliren yaşlı yolcuyu kimse fark etmedi. Elinde küçük bir valiz ve el çantası taşıyan adam ağır adımlarla sakince ilerleyip, kavga eden topluluğun yanında durdu. Biniş kartına baktı ve top sakallıya, “Kusura bakmayın ama galiba benim koltuğumda oturuyorsunuz,” dedi. Arkadaki takım elbiseliler için zurnanın zırt dediği yer burası oldu. Sarı saçlı ve bıyıklı olan ileriye atılıp adamı hafifçe itince o da gidip arkasında dikilmekte olan Ferit’e çarptı. Yaşlı yolcu bu harekete tepki vermese de Ferit duruma çok sinirlenmişti. Adamı bir el hareketiyle arkasına alıp ileri atıldı ve sarışına bağirmaya başladı. Durum gittikçe daha da içinden çıkılmaz bir hâl alıyordu. Sarışının yanındaki kıvrıkcık saçlı diğer takım elbiseli yolcunun, plaza adamı görüntüsünden çıkıp kenar mahalle delikanlısına dönüşüvermesiyle olayların seyri de değişti. Kıvrıkcık, Ferit’in üzerine yürümeye ve tehditkâr sözler savurmaya başladı. Adamın boyu Ferit’ten bayağı kısa olduğu için daracık mekânda dip dibe kaldılar ve adam Ferit’in göğsüne bir kafa darbesi çaktı. Ferit de o hengâmede nasıl fırsat bulduysa, uzun boyunun avantajından da yararlanarak, bir zamanlar insanların çalışmayan ankesörlü telefonlara yaptığı gibi Kıvrıkcık’ın kafasının tam tepesine balyoz gibi bir yumruk indirdi. Akabinde bu sefer sarı saçlı bir hamle yapsa da yumruğu Ferit’e ulaşmadan havayı süpürdü. Boşa kol sallayan adam dengesini kaybederek sağ çaprazda, koridor tarafında oturan

kadın turistin kucağına doğru uçtu. Kadın çığlık çığlığa bağır-
maya başladı.

Konser öncesi, sahnedeki çalgıların her birinin ayrı havadan
çalarak dinleyenlerin kulaklarını tırmaladığı kakofoni ânını ha-
tırlatan bu hengâme, havalimanı güvenliği uçağa girip duruma
müdahale edene kadar devam etti. Sonrasında kadın turistin şa-
hitliğiyle iki takım elbiseli, uçuş güvenliğini tehlikeye atma ge-
rekçesiyle zorla uçaktan indirildi. Bu arada top sakallı göbekli de
sessizce ortadan kaybolmuştu. Ancak koridor tarafındaki koltu-
ğun kime ait olduğu hâlâ bir muammaydı. Kabin amiri Ferit'ten
ve yaşlı adamdan uçuş kartlarını istedi. Durum anlaşılmıştı. Ha-
vayolu şirketi aynı koltuğu iki kez satmıştı. İçinden, “Bugünlük
bu kadar yeter” diye geçiren kabin amiri, yetkisini kullanarak
her iki yolcuyu da *Business Class*'a alınca konu kapanmış oldu.

Yolcularda bir savaştan çıkıldığı hissi uyandıran bu olay-
lardan sonra uçak sorunsuz biçimde havalandı ve herkes kendi
dünyasına çekildi. Kaderin bir cilvesiyle aynı koltuğa bilet aldık-
ları için deyim yerindeyse kaderleri kesişen ikili, lüks bir ortam-
da yolculuğun keyfini sürmekteydi.

“Daha önce hiç *Business* bölümünde uçmak nasip olmamıştı.
Kısmet bugüneymiş. Hostes hanım, bakar mısınız? Bir bira daha
alabilir miyim? Ekstra alkollü olsun lütfen.”

Ferit koltuğunu iyice geriye yatırmış, önündeki cipsleri tır-
tıklıyordu. Yaşlı adamsa gülümseyen bir yüzle alışılmadık tavır-
lar sergileyen bu garip delikanlıyı izliyordu. Her şey sona erip
yerlerine geçtiklerinde ona içtenlikle teşekkür etmiş, bilmediği
bir nedenden dolayı kendisini itip kakmaya başlayan o iki takım
elbiseliyle birisinin anlayacakları dilden konuşmasının içine su
serptiğini söylemişti. Sonra da şakayla karışık, “Bütün o arbe-

deden sonra krallar gibi ağırılanmayı hak ettin bence,” diye eklemişti.

Ferit’in yanıtı çok manidar olmuştu:

“Ben mütevazı bir kulübeye razıyken birileri bana saray hediye ettiyse doğru bir iş yapmışım demektir.”

Sonra da koltuğunda geriye doğru kaykıldı. İçtiği ekstra alkollü biraların etkisiyle on dakika kadar kestirme ihtiyacı duymuş, yaşlı adamsa bu süreyi bir şeyler okuyarak geçirmeyi tercih etmişti.

Ferit uyandığında yarı kapalı gözlerle etrafını süzdü, uzun bacaklarını öndeki koltuğun altına ve ellerini arkada oturan yolcunun neredeyse gözlerine sokarak iyice gerindi. Sonra da sırt çantasından çıkardığı kitapları kurcalamaya başladı.

Yaşlı adam tuhaf esprileriyle etrafta soğuk rüzgârlar estiren, genel geçer kuralları çok fazla kafasına takmayan bu kayıtsız genci gülümseyerek, sessizce gözlemliyor ve ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Delikanlının kabına sığamayan, aynı anda tek bir işe odaklanamayan, hiperaktif çocukları anımsatan bir havası vardı. Kitaplardaki bazı bölümlerin altını çiziyor, küçük bir deftere birtakım notlar alıyor, başka başka defterlere yazılmış notlara göz atıyordu. Ferit’in bu kıpır kıpır hâli yaşlı adamı rahatsız etmiyor, aksine ona sempati duymasını sağlıyordu. Hemen yanında oturan bu genç bedenden fişkırان enerji onun yıllanmış bedenine de sirayet ediyor, kış güneşinin ruha iyi gelen tatlı ılıkliğini hatırlatan hisler uyandırıyor içinde. Sonunda, bu keşmekeş son buldu ve Ferit kucağındaki kitaplardan birisini seçerek sükûnete gömülüp okumaya başladı.

“Oğuz Atay, *Oyunlarla Yaşayanlar*. Tiyatrocu musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Oğuz bugünlerde çok popüler. Hayattayken gelecekte bu denli ünlü bir edebiyat ikonuna dönüşeceğini bilseydi pek de mutlu olmazdı kanımca. Zira ikonlardan nefret ederdi, onları kırmayı iş edinmişti kendisine.”

Ferit kitaptan başını kaldırmış meraklı gözlerle yaşlı adamı süzüyordu:

“Oğuz Atay’ı tanır mıydınız?”

“Öyle insanları tanımak mümkün müdür sence? Bir muamma olarak yazar. Bütün gün bir kahvede oturursunuz tek kelime etmezler. Eve gider üç satır yazı yazarlar, okursunuz, ruhunuz allak bullak olur. Yazı masasının başında yaşar, hayatın sıradan akışı içinde yalnızca vakit doldururlar. Oğuz’u çok iyi tanısam da aslında hiç karşılaşmadık. Bir kez uzunca bir mektup yazmıştım ama onu da postaya vermedim. Zaten gönderilmek üzere yazılmamıştı. Çok genç yaşta kaybettik. Yoksa mutlak kesişirdi yollarımız bir yerlerde, bir zaman.”

Yaşlı adam bu sözleri söylerken gerçekten hüzünlenmişti. “Oğuz Atay’la hiç karşılaşmadık, onu tanımazdım” falan diyordu da şu hâlini bir gören olsa ölenin öz kardeşi olduğunu falan düşünürdü. Adamın ruh hâlindeki bu ani değişim Ferit’e ilgi çekici gelmişti.

“Siz de mi yazarsınız?”

“Yazıyorum, yazıyordum... yazmıştım bir zamanlar. Fakat yazar olmak başka bir şey. Ben okur olabildim mi ondan bile emin değilim. Beni boş ver, ben işi bitmiş bir adamım. Asıl sen neyle uğraşıyorsun? Neden okuyorsun bu oyunları?”

“Bir araştırma yapıyorum, 1960-1980 arasında Türkiye’de oyun yazarlığı üstüne.”

“Çok ilginç. Neden o döneme odaklandın?”

“Okuduğum ve gördüğüm kadarıyla Türkiye’de kültür hayatında ne olduysa o aralıkta olup bitmiş. Bizler kültürel bir çölde büyümüş gençler olarak bu tarihi gıptaıyla okuyoruz.”

Ferit’in bu abartılı nitelemeleri belli ki yaşlı adamın hoşuna gidiyordu. Diyaloglarının ilk dakikasından itibaren Ferit ne zaman böyle büyük laflar etmeye başlasa yaşlı adamın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve gözleri mutlulukla ışıldıyordu.

“Çok da abartma canım. O dönemleri yaşamış birisi olarak pek de senin anlattığın gibi hatırlamıyorum. Gözünde büyütme bu kadar.”

“Öznel bir değerlendirme yapmıyorum ki olgularla konuşuyorum ben. Şu anda üzerinde tez çalışması yaptığım konu bu.”

“Öznellik, nesnellik... Dedim ya bana bakma sen. Akademi-desin demek. Hangi bölümdesin?”

“Orası biraz karışık aslında. Test çözme sanatındaki ustalığım beni önce bir fen lisesine, ardından bir üniversitenin endüstri mühendisliği bölümüne taşıdı. Ben kendimi pek başarılı bulmasam da ailemdaki herkes Ay’da yürüyen ilk insanmışım gibi muamele ediyordu bana. Dört yıllık lisans eğitimini tamamladıktan sonra baktım ki bu alan bana göre değil, daha doğrusu ben alana göre değilim, aynı üniversitede çeviribilim bölümünde yüksek lisans yapmaya başladım.”

“İlginç bir tercih. Çeviri bir bilim mi sence? Gerçi anlamadığım bir nokta var. Çeviribilim alanında yapılacak bir çalışmada Türkçe metinler mi kullanıyorsun? Bildiğim kadarıyla Oğuz Atay eserlerini Türkçe yazıyordu. En azından bu toplum tarafından anlaşılmasının nedeni yabancı bir dilde yazıyor olması değildi. O, anadilinde yazarak anlaşılamayacağına nadide kişilerdendi.”

Ferit konuşma boyunca bu sorunun sorulmasını bekliyor-muşçasına bir an için heyecanlandı. Kemerini çözüp yaşlı adama dönerek sürdürdü konuşmasını.

“Aslına bakarsanız ben performansın da bir çeviri olduğunu ileri sürüyorum. Hiç çalışılmamış bir alan bu. Yazar bir edebî metin üretiyor. Kâğıda yazılmış diyaloglar ve talimatlardan oluşan bir form bu. Sonra oyuncu diye birisi çıkıyor, bu formu üzerine giyerek ona ruh ve hayat katıyor. Onu farklı bir forma çeviriyor. ‘Bir çevirmen olarak oyuncu’ diyorum ben buna özetle. Bu metinlerin sahnelemelerinin, çeviribilim kavramlarıyla analiz edilebileceğini ileri sürüyorum.”

Dikkatle yaşlı adamın yüzüne bakan Ferit, beklediği tepkiyi alamamıştı. O âna kadar edindiği izlenimden yola çıkarak, adamın kendisini büyük bir ilgiyle dinleyeceğine, heyecanını paylaşacağına inanmıştı. Oysa yaşlı adam merakla sorular yöneltmesine rağmen, yanıtları hiç dinlemiyormuş gibiydi. Yanıtlardan çok sorulara odaklanıyordu. Ferit uğradığı hayal kırıklığıyla oturuş şeklini değiştirdi.

“Ancak tüm bunları tez danışmanıma anlatmakta gerçekten zorlandığımı hissettim. Genç olmasına rağmen darkafalı bir İngilizdi. Bu konuyu çeviribilim literatürüne uygun bulmadı. James Joyce’un Türkçe çevirileri üzerine çalışmamı önerdi bana. İrlandalıdan çok İrlandalı olmaya, hele de içimizdeki İrlandalılardan birisi olmaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca araştırma konuma müdahale edilmesi beni çok rahatsız etti. Bölüm değiştirmeye karar verdim. Özel bir üniversitede oyun yazarlığı bölümünde yazdım yüksek lisans tezimi. Şimdi de aynı üniversitede doktora tezimi hazırlıyorum. Yüzde elli burs verdiler, diğer yüzde elliyi de Cihaner Koruyucu Vakfı sağladı. Aynı zamanda okulda asis-

tan olarak çalışıyorum. Fena bir hayat sayılmaz değil mi? Yanlış hayat doğru yaşanmaz derler. Çok geç olmadan bir düzeltme yapmak sonradan pişman olmaktan iyidir.”

“Bir dakika, Cihaner Koruyucu Vakfı mı dedin?”

“Evet duymuş muydunuz? Vakfa adını veren Cihaner Koruyucu çok erken yaşta ölmüş bir besteci. Aslına bakarsanız müzik öğrencilerinin yurtdışında eğitim alması için burs sağlayan bir vakıf bu. Ama küçük bir edebiyat bursu da var. Pek bilinmez, ben de bir arkadaşımdan öğrenip başvurmuştum. Yüksek lisans ve doktora öğrencilerine böyle bir destek sağlıyorlar. Araştırdım biraz. Bunlar soyu Osmanlı’ya uzanan bir aile. Cihaner on sekiz yaşında amansız bir hastalıktan ölüyor. Sonrasında aile içi miras davaları falan... En sonunda anne miras hakkını kazanıyor ve ailenin bütün servetini oğlunun anısını ölümsüzleştirecek bu vakfı kurmak için kullanıyor. Ne iyi yapmış değil mi? Bu paraları dünyayı gezmek için de kullanabilirdi.”

“Evet, hem de çok iyi yapmış.”

Uçakta yiyecek servisi başladı. Genç adam, öğününden feragat eden yaşlı adamın hakkını da yedi. Hatta içecek konusundaki talepkârlığını iyice ileri götürdü. Her şeyi silip süpürdüğünde arkasına yaslanarak kısa bir süre kestirdi. Pilotun uçuş bilgileriyle ilgili anonsuyla uyandığında inişe iki saat kalmıştı. Tekrar kitaplara dönmek için hazırlıklara başladığında yaşlı adamın onlardan birisini okumakta olduğunu fark etti. Adama kanı kaynamış olsa da kendisi uyurken eşyalarına izinsiz dokunması hiç hoşuna gitmemişti. Tavrını sezdirmeye özen göstererek diğer kitaplardan birisini açıp yan gözle yaşlı adamı süzerek okumaya başladı. Adamınsa pek oralı olduğu söylenemezdi.

“Hangi aşamadasın?”

“Efendim?”

“Tez diyorum... İlerleme kaydedebildin mi?”

“Toparlamakta zorlanıyorum. Geçen ay danışmanımla bir toplantı yaptık. Tezin yapısını yeniden gözden geçirdik. Çok içime sinmese de incelenecek eser sayısını azaltmaya karar verdik. Yola çıkmışken sürekli plan değiştirmem onun çok hoşuna gitmiyor. Oysa ben henüz yazmadığım bir tezin canlı fikirlerini aylar öncesinden öldürmek istemiyorum. Yeni şeyler okudukça yeni sorular çıkıyor ortaya, dolayısıyla yeni kapılar aralanıyor ve yeni yolculuklar başlıyor benim için. Müthiş heyecanlı bir süreç. Danışmanıma kalırsa kaosa doğru sürükleniyorum.”

Ferit’in omuzları doğal bir kahrkahaıyla sarsıldı. Yaşlı adam da gayriihtiyari eşlik etti ona.

“Gerçekten zor bir öğrenci olmalısın, danışmanının yerinde olmak istemezdim. Herhâlde şu an senin masa başında çalıştığını düşünüyordur.”

“Hayır, hayır biliyor bu geziyi. Bu gezi de teze hizmet edecek zaten. Uluslararası bir konferansa bildiri sunmaya gidiyorum. Doğrudan teze dâhil olacak. Üç oyun yazarının eserlerini ‘oyun içinde oyun’ teması ışığında ele alacağım: Oğuz Atay, Vasıf Öngören ve Melih Cevdet Anday.”

Delikanlının söyledikleri yaşlı adamın gittikçe daha fazla ilgisini çekmeye başlamıştı. Ferit konunun onu neden bu denli cezbettiğini anlamakta zorlanıyordu. Ama anlatmaktan hoşlandığı için fazla da sorgulamıyordu bu durumu.

“Duayen hocalarımızdan birisi ilham kaynağım oldu. İlginç bir şekilde, söz konusu dönemde ‘oyun’ teması yazarlar arasında büyük ilgi görüyor. Biz Türkçede tek sözcükle karşılıyoruz bunu, fakat aslında biliyorsunuz İngilizcede *game* ve *play* gibi

iki farklı sözcük var. Günlük hayat içinde oynadığımız oyunlar ile sahnede oynanan oyunların doğası aynı değil. Günlük hayatta da oyunlar oynarız ancak bunları ‘gerçeklik’ olarak algılarız. Oysa onlar da kuralları ve tarafları önceden belli olan, hatta sonuçları öngörülebilir sosyal etkileşimlerdir. Bertolt Brecht kendi adıyla özdeşleşen ‘epik tiyatro’ dan önce ‘spor tiyatrosu’ diye bir kavram atmıştı ortaya. Ring gibi tasarlanmış bir salonda ellerinde pankartlarla dolaşan kızlar birazdan başlayacak oyuna dair bilgileri seyircilerle paylaşacaklardı. Seyirci karakterleri tanıyacak ve birazdan sahnede vuku bulacak oyunun kuralları hakkında bilgi sahibi olacaktı. Ve sonra hangi karakterin kazanacağı üzerine bahisler oynanacaktı. Seyirciler destekledikleri karakter adına tezahüratta bulunabilecek, diğer karakterleri yuhalayabilecekti.”

Sonunda olan olmuş, yaşlı adamın ağırbaşlı görüntüsünün altında saklı duran yaramaz çocuk kendini göstermişti. Ferit’in oyununa o da katıldı:

“Kötü adam sahneye çıkınca herkes ona domates fırlatacağı herhâlde. Hatta birkaç haddini bilmez genç sahneye fırlayıp onu yaka paça aşağı indirecekti. ‘Gerçek hayatta yeterince kötü var, bari sahnede olmasın’ diyeceklerdi.”

“Sonra bir devrim gerçekleşecek ve gerçek hayatın kendisi bir oyuna dönüşecekti. Oyundaki farazi patron iş yerine geldiğinde memurları oynayan seyirciler onu yuhalamaya başlayacak ve ellerine ne geçerse fırlatacaklardı. Ardından çaycı Recep karakteri antre yapacak ve büyük alkış toplayacak, ofistekiler ‘Recep buraya yumruk havaya’ diye bağıracaklardı. ‘Patron sen ol, onu da çaycı yapalım’ deyip Patron rolündeki oyuncunun ceketini pantolonunu çekiştire çekiştire çıkaracak, Recep’e giydireceklerdi.

Tudem Edebiyat Ödülü, 2018

adı olmayan adam

fırat güllü

Adı Olmayan Adam, İstanbul'da aydın bir çevrede başlayıp Avrupa'da zirve noktasına ulaşan, sanat ve kültürle örülmüş bir yaşamın tepetaklak oluşunu anlatırken iç içe geçen, yinelenen bireysel trajedilerin de izini sürüyor. İstanbul Ermeni toplumunun kültür hayatından sürgün edilmiş, suskunluğa itilmiş, adı olmayan insanlarından yalnızca biri olan oyun yazarı Arman Vartanyan gibi.

Fırat Güllü; Oğuz Atay'dan Arman Vartanyan'a Halide Edib'den Zabel Yesayan'a kurduğu bağlarla bu suskunluğu bozuyor ve yüzleşilemeyen, tekerrür eden, yazgıya dönüşmüş bir tarihin perdesini aralıyor. Süregiden insafsız oyunu kendi yarattıkları oyunlar aracılığıyla tersyüz etmeye niyetlenen, var olma mücadelesi içindeki farklı karakterleri birer birer sahneye çıkarıyor. Her fırsatta "Sen buralı değilsin" dense de kendini daima "buralı" hissedenlerin tanıdık hikâyelerini paylaşıyor.

Delidolu

delidolu.com.tr

f t i delidolukitap

ISBN: 978-605-5060-65-7

9 786055 060657